

Πως έφευγαν τα παιδιά για στρατιώτες

Άνοιξη, περνούσε η γιορτή της Πασχαλιάς, ήταν τα χρόνια του μεσοπολέμου, περνούσε κι ο Απρίλης, ήταν μια από τις πρώτες μέρες του Μάη, που ανθούσαν τα τριαντάφυλλα και τα άλλα λουλούδια και τα παιδιά της μικρής πολιτείας του Σουφλίου έφευγαν για στρατιώτες.

Πριν από μερικές μέρες προτού φύγουν για το στρατό τα παιδιά πήγαιναν στα σπίτια των συγγενών, των φίλων και των γειτόνων τους και τους χαιρετούσαν. Έπαιρναν το αντίο. Στιγμές χωρισμού. Με δάκρυα στα μάτια χαιρετούσαν όλοι τα παιδιά. Ορισμένες φορές για το καλό, για να τους δώσουν λίγη χαρά, για να τους κάνουν την καρδιά, έδιναν και κανένα μικρό μπαξίσι, κάποιο μικρό χαρτζιλίκι και τα ξεπροβοδούσαν στην εξώπορτα του σπιτιού με ευχές.

Εημέρωνε η τελευταία μέρα, η μέρα του πολύχρονου χωρισμού. Αν και ήταν μια μέρα του Μάη λιόχαρη, με καθαίο ουρανό και ήλιο, ήταν μέρα στενοχώριας για τους σπιτικούς, για τη μάνα, τον πατέρα, τα αδέρφια. Όλοι τους ήταν βουβοί, στενοχωρημένοι, αυτή τη μέρα του χωρισμού. Ένα παιδί τους θα έφευγε για δυο χρόνια μακριά να υπηρετήσει την πατρίδα.

Τα παιδιά που θα έφευγαν στρατιώτες δεν ήθελαν να δείξουν τη στενοχώρια τους, δεν ήθελαν να φανερώσουν τον πόνο τους. Προσπαθούσαν να χαμογελούν στον καθένα και να του δίνουν κουράγιο. Μέσα τους όμως ένιωθαν να γίνεται κάποια πάλη, ένιωθαν την καρδιά τους να πονάει για κείνο το χωρισμό. Σαν παιδιά το θεωρούσαν τιμή τους να υπηρετήσουν σαν στρατιώτες την πατρίδα, να γνωρίσουν και άλλους τρόπους, κι άλλες πολιτείες και άλλους ανθρώπους.

Εκείνη τη μέρα της φυγής, τη μέρα του χωρισμού, πριν από το μεσημέρι ακόμα οι καφενέδες στο μέρος του σιδηροδρομικού σταθμού ήταν γεμάτοι από τα παιδιά που θα έφευγαν. Όλα τα τραπέζια και οι καρέκλες πιασμένα. Πιοτό τραγούδι και χαρά ώσπου νά έρθει το τρένο για να τα πάρει και να φύγουν. Εκείνες τις μέρες και τις ώρες σταματούσαν τα γραμμόφωνα στους καφενέδες κι άρχιζαν τα λαλήματα, τα κλαρίνα, οι ζουρνάδες, οι γκάιντες και τα νταούλια. Φωνές τραγούδια, ο ένας χορός ακολουθούσε τον άλλο, ο συρτός, ο χασάπικος, η Πασχαλιά, ο ζεϊμπέκικος, ο καρσιλαμάς και ξανά από την αρχή και ξανά πιοτό και τραγούδι και ξανά χορός χωρίς τελειωμό. Τα γκαρσόνια έφερναν τα κεράσματα το ένα πίσω απ' τ' άλλο. Κεράσματα που παράγγελναν τα παιδιά, οι συγγενείς, οι γονείς, οι φίλοι οι γείτονες.

Άλλοι κρατούσαν συντροφιά στους γονείς και τους έδιναν κουράγιο.

Πιο πέρα παιδιά που θα έφευγαν σε λίγες ώρες, έκαναν παρέα για τελευταία φορά με τις κοπέλλες που αγαπούσαν, με τα κορίτσια που ήταν λογοδοσμένα.

Και ενώ τα κλαρίνα λαλούσαν, και τα νταούλια βροντούσαν, κάποτε ακουγόταν από μακριά το τρένο που ερχόταν. Τα βαγόνια ήταν γεμάτα από παιδιά από άλλες πολιτείες που πήγαιναν και εκείνα για στρατιώτες. Μέσα στα ανοιχτά βαγόνια αμέτρητα χέρια κρατώντας μαντήλια χαιρετούσαν τους συγκεντρωμένους. Εότε τραγουδούσαν και πότε φώναζαν άδικα, άδικα.

Τα παιδιά του Σουφλίου προτού ανεβούν στα βαγόνια, έδιναν έναν τελευταίο χαιρετισμό στους δικούς τους, φιλούσαν τις μάνες και τις κοπέλλες τους και τους έδιναν κουράγιο. Όταν το τρένο κοφύριζε για τελευταία φορά τραγουδούσαν: Το Σουφλί τ' αφήνουμε τους δικούς μας χαιρετούμε πάμε να φρουρήσουμε της πατρίδας την τιμή.

Εκατοντάδες χέρια υψωμένα χαιρετούσαν και άλλα τόσα μαντήλια ανέμιζαν. Και το τρένο χάνονταν στον ορίζοντα.